

„Csodálatos...
Bennett összetörte
a szívemet azzal,
ahogy górcső alá vette
a barátságot, a titkokat,
a szerelmet és a megbocsátást.”

– *Electric Literature*

Az anyak

*fine
selection*

B R I T   B E N N E T T

BRIT BENNETT

Az anyák

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első fejezet

AMIKOR ELŐSZÖR HALLOTTUK, EL SEM AKARTUK HINNI. Hiszen tudod, hogy a templomba járó népek szeretnek pletykálgatni.

Mint amikor azt hittük, hogy Első John, a templomi kisegítők vezetője megcsalta a feleségét, mert Betty, a lelkész titkárnője látta, ahogy egy másik nővel ógyeleg, miközben villásreggelit majszolnak. A nő ráadásul fiatal volt, divatos, meg aztán úgy riszálta a csípőjét járás közben, ahogy semmi joga nem volt egy olyan férfi előtt, aki már negyven éve házas. Azt még meg lehet bocsátani, ha egy férfi egyszer félrelép, de hogy egy fiatal nővel romantikázzon egy kávézó teraszán, vajás croissant-t majszolgatva? Na, az már teljesen más dolog. De mielőtt még kérdőre vonhattuk volna Első John, megjelent azon a vasárnapon az Upper Room Chapelben a feleségével és ezzel a fiatal, csípőrészáló nőszeméllyel. Kiderült, hogy az unokahúga, aki Fort Worthból látogatta meg, és ez volt a történet vége.

Szóval, amikor először hallottuk, azt hittük, ez is efféle titok lehet, bár, be kell vallanunk, valahogy másféle érzetet keltett az emberben. Az íze is más volt. Minden jó titoknak megvan a maga íze, mielőtt az

ember továbbadná, és ha rászántunk volna egy pillanatot, hogy kicsit megforgassuk a szánkban, akkor talán észrevettük volna az éretlen titok savanykás ízét, amit túl korán csippentettek le, loptak el és adtak körbe, mielőtt még megérett volna a szüretre. De nem így tettünk. Megosztottuk ezt a savanykás titkot, egy titkot, ami azon a tavaszon kezdődött, amikor Nadia Turnert felkoppintotta a lelkész fia, mire a lány meg elment a belvárosi abortuszklinikára, hogy rendezze a dolgot.

Nadia akkor tizenhét volt. Az apjával élt, aki tengerészgyalogos volt, anyja viszont nem volt, mert az meg fél évvel korábban megölte magát. Aztán a lány azóta nem kis hírnevet szerzett magának – fiatal volt, rémült, és megpróbálta a rémültségét elrejtetni a csinossága mögé. Mert csinos volt, talán még szép is, borostyánszínű bőrrel, hosszú, selymes hajjal és olyan szemekkel, amikben a barna, a szürke és az arany árnyalatai játszottak. Mint a legtöbb lány, Nadia ekkor már tudta, hogy a csinosság közszemlére tesz, és hogy a csinosság elrejt, viszont, mint a legtöbb lány, még nem tanulta meg, hol rejtőzik a kettő között a határ.

Úgyhogy hallottunk minden egyes kis kiruccanásáról a határon túli, tijuani táncklubokba, a vodkával teli vizespalackról, amit az Oceanside Gimnáziumba hordott magával, a szombatokról, amiket a katonai bázison töltött, ahol a tengerészgyalogosokkal biliárdozott, meg az estékről, amik azzal értek véget, hogy a sarka valami fickó párás ablakának nyomódott. Persze ez mind csak szóbeszéd, talán, leszámítva azt az egyet, amiről biztosan tudjuk, hogy igaz: a gimnázium utolsó évét azzal töltötte, hogy Luke Sheppard ágyában hancúrozott, és mire beköszöntött a tavasz, már ott nődögélt benne Luke babája.

LUKE SHEPPARD a Kövér Charlie nevű étteremben pincérkedett, ami a mólón kapott helyet, és ami a friss ételeiről, az élő zenéről és a családbarát hangulatáról volt ismeretes. Legalábbis ezt állította a hirdetés a *San Diego Union-Tribune*-ben, de elég nagy bolondnak kell hozzá lenni, hogy az ember el is higgye. Ha már elég időt eltöltöttél Oceanside-ban, akkor tudtad, hogy a beígért friss étel valójában melegítőlámpák alatt aszalódó, egynapos sült hal és sült krumpli volt, ha pedig volt élő zene, azt általában szedett-vedett kamaszbandák szolgáltatták, szakadt farmerban, az ajkukon átszúrt biztosítótűvel. Nadia Turner szintúgy tudott egyet s mást a Kövér Charlie-ról, ami nem fért rá az újságban megjelent hirdetésre, mint például azt, hogy a Charlie sajtos nachója tökéletes nasi részegen, vagy azt, hogy a főszakács árulja a legjobb füvet a határtól északra. Tudta, hogy odabenn sárga életmentő úszógumik lógtak a bár fölött, úgyhogy a hosszú műszakok után a három néger pincér rabszolgahajónak hívta a helyet. Azért tudott ilyen titkos dolgokat a Kövér Charlie-ról, mert Luke elmondta neki.

– Mi van a halrudacsakkal? – kérdezte a fiútól.

– Tocsog az egész.

– És a tenger gyülmölcseis tésztával?

– Ahhoz hozzá se nyúlj.

– Mi lehet ennyire rossz a tésztában?

– Tudod, hogy csinálják azt a szarságot? Fognak egy kis állott halat, és beletömik a ravioliba.

– Oké, akkor mi van a kenyérrrel?

– Ha nem eszed meg a kenyeredet, akkor egyszerűen csak odaadjuk egy másik asztalnak. Éppen ugyanazt a kenyeret készülöd megfogni, amit egy pasi is megfogdosott, aki előtte egész nap a golyóit vakargatta.

Azon a télen, amikor Nadia anyja öngyilkos lett, Luke megmentette a lányt attól, hogy rákfalatkákat rendeljen. (Ami amúgy zsírban kisütött rákutánzat volt.) A lány akkoriban kapott rá, hogy eltűnjön iskola után – egyszerűen csak mindig felszállt valami buszra, aztán valahol leszállt, bárhová vitte is. Néha keletre ment, a Pendleton Katonai Bázisra, ahol aztán megnézett egy filmet, vagy bowlingozott egyet a Stars and Strikesban vagy biliárdozott a tengerészgyalogosokkal. A fiatalok voltak a legmagányosabbak, úgyhogy mindig talált magának egy csapatnyi közlegényt, akik félszegen álldogáltak a kopaszra nyírt fejükkel, lábukon a túl nagy bakancsukkal, és az este általában azzal ért véget, hogy az egyikükkel addig csókolózott, amíg már végül úgy érezte, mindjárt sírva fakad a csókolózástól. Máskor meg felment északra, túl az Upper Room kápolnán, ahol a tengerpart elhagyatott volt. Ha délre ment, akkor még több tengerparttal találta szembe magát, jobb partszakaszokkal, amiken olyan fehér volt a homok, mint azok az emberek, akik rajta feküdtek. Ezek a strandok kapuk mögött bújtak meg, és széles járda szegélyezte őket, rajta görkorisokkal. Nyugatra nem tudott menni. Nyugaton az óceán fogadta.

A buszokkal régen az élete elől menekült. Tanítás után még a parkolóban időzött a barátaival még a vezetésóra előtt, vagy felmászott a lelátókra, hogy onnan nézze a focicsapat edzését, vagy elment a helyi hamburgerezőbe. Elhülyéskedett a munkatársaival a Jojo Dzsúszbárjában, és örömtüzek körül táncolt, és felmászott a mólóra, amikor volt hozzá mersze, mert mindig úgy tett, mintha semmitől sem félne. Megdöbentette, hogy milyen ritkán volt egyedül akkoriban. A napjai olyannak tűntek, mintha csak az emberek kézről kézre adogatták volna, mint a botot váltófutás közben, mintha a matematikára leadta volna a spanyoltanárának, aki aztán továbbadta a

kémiantanárának, az meg a barátainak, mire a barátai meg hazaadták a szüleinek. Aztán egy nap az anyja kezének nyoma veszett, ő pedig nagy robajjal a padlóra zuhant.

Most képtelen volt elviselni bárki társaságát – a tanáraiét, akik egy türelmes mosollyal az arcukon megbocsátották neki a későn leadott házi feladatot; a barátaiét, akik abbahagyták a viccelődést, amint leült melléjük ebédnél, mintha csak a boldogságuk sértő lett volna a számára. Amikor az emelt szintű állampolgáriismeretek-órán Mr. Thomas páros feladatot adott fel, a barátai gyorsan párokba álltak. Nadia egyedül maradt, hogy az osztály másik csendes, magányos lányával, Aubrey Evansszel dolgozzon együtt. Aubrey ebédidőben mindig lelépett a Keresztény Kör gyűléseire, nem azért, hogy ezzel szépítse az egyetemi jelentkezését (fel sem emelte a kezét, amikor Mr. Thomas megkérdezte, hogy jelentkezett bárhova is), hanem mert úgy gondolta, hogy Isten törődik azzal, hogy a lyukasóróját egy tanteremben tölti, és konzervételosztást tervezget. Aubrey Evans, aki egy sima arany tisztasággyűrűt viselt, amit mindig az ujján tekergetett, amikor beszélt, aki mindig egyedül jött a misére az Upper Roomban, aki valószínűleg odaadó ateista szülők szegény, szent gyermeke volt, és aki keményen dolgozott azon, hogy szüleit a fény felé vezesse. Az első alkalom után, hogy együtt dolgoztak, Aubrey odahajolt Nadiához, és odasúgta neki:

– Csak el szerettem volna mondani, hogy sajnálom – mondta. – Mindannyian imádkozunk érted.

Őszintének tűnt, de mit számít ez az egész? Nadia egészen az anyja temetése óta nem volt templomban. Helyette buszozott. Egyik délután a belvárosban szállt le, a Hanky Panky előtt. Biztos volt benne, hogy valaki meg fogja állítani – a hátitáskával tényleg úgy nézett ki, mint valami gyerek –, de a bejárat melletti bárszéken ülő kidobó

éppen csak felnézett a telefonja képernyőjéről, ahogy Nadia belépett a bárba. Kedd délután háromkor a sztriptízbár teljesen kihalt volt, az üres, ezüstszínű asztalok ott árválkodtak a színpadi reflektorok fényében. Az ablakok elé húzott, fekete sötétítőfüggönyök kizárták a napfényt; a mesterséges sötétségben a baseballsapkájukat a szemükbe húzó, kövér, fehér férfiak ültek görnyedten a színpad felé néző székekben. A reflektorfényben egy duci, fehér lány táncolt, a melle úgy lengett, mint egy inga.

A klub sötétségében az ember egyedül lehetett a gyászával. Nadia apja az Upper Roomba vetette magát. Eljárt mind a két vasárnap reggeli misére, a szerda esti bibliaóra, a csütörtök esti kóruspróbára, bár nem is énekelt, a próba pedig zárt volt, de senkinek sem volt szíve elküldeni. Az apja a templomi padoknak támasztotta a szomorúságát, Nadia viszont olyan helyre rakta a sajátját, ahol senki sem láthatta. A pultos mindössze csak megrántotta a vállát a lány hamis személyije láttán, majd kevert neki egy italt, Nadia meg csak ült a sötét sarokban, iszogatta a rumos kóláját, és nézte, ahogy az elhasznált testű nők a színpadon pörögnek. Sosem voltak sovány, fiatal lányok – a klub őket hétvégére meg estére tartogatta –, csak idősebb nők, akiknek a bevásárlólista meg a gyereknevelés járt a fejében, akiknek a testét szétszedte a kor. Az anyja már csak a gondolattól is elszörnyülködött volna, hogy a lánya egy sztriptízbárban időzzön, fényes nappal. Nadia mégis maradt, és lassan kortyolgatta felvizezett italát. Mikor harmadszorra járt a klubban, leült mellé egy idős, fekete férfi. Vörös kockás flanelinget viselt nadrágtartója alatt, Pacific Coast Bait & Tackle feliratú sapkája alól pedig ősz hajcsomók kandikáltak ki.

– Mit iszol? – kérdezte.

– Amit *maga* iszik – felelte a lány.

A férfi felkacagott.

– Nem. Ez férfinak való pia, nem olyan aprócska teremtésnek, mint te. Mindjárt hozok neked valami édeset. Azt szereted, szívecském? Úgy nézel ki, mint aki szereti az édességet.

A férfi elmosolyodott, és Nadia combjára csúsztatta a kezét. Koszos és hosszú körmei a lány farmerjának feszültek. Mielőtt Nadia megmozdulhatott volna, egy, a negyvenes éveiben járó, rikító rózsaszín, flitteres melltartót és tangát viselő, fekete nő jelent meg az asztalnál. A hasán a világosabb és sötétebb csíkok tigriscsíkokként sorakoztak.

– Hagyd békén a lányt, Lester! – mondta a nő, aztán Nadiához fordult: – Gyere csak, majd én felrázlak kicsit.

– Na, Csöcsi, csak beszélgettem vele – mondta az öregember.

– Hagyd már! – szólt rá Csöcsi. – Ennél a gyereknél még az órád is öregebb.

Odavezette Nadiát a bárhoz, és leöntötte az itala maradékát a lefolyón. Aztán magára kapott egy fehér kabátot, és intett Nadiának, hogy kövesse őt ki a szabadba. A palaszürke ég alatt a Hanky Panky lapos körvonala még lehangolóbbnak tűnt. Kicsit arrébb két fehér lány cigizett, és mindketten a magasba lendítették a kezüket, amikor Csöcsi és Nadia kilépett az épületből. Csöcsi viszonzta a lusta köszönést, majd ő is rágyújtott.

– Szép arcod van – mondta Csöcsi. – Az az igazi szemed? Kevert vagy?

– Nem – felelte Nadia. – Úgy értem, igen, ez az igazi szemem, de nem vagyok kevert.

– Pedig nekem kevertnek tűnsz. – Csöcsi oldalvást kifújta a füstöt. – Megszöktél otthonról? Na, ne nézz már így rám! Nem foglak beköpní. Folyton látom itt a tefajta lányokat, akiknek egy kis pénzre

fáj a foga. Nem legális, de Bernie nem bánja. Bernie majd feltesz egy kicsit a színpadra, megnézi, mit tudsz. De azért ne számíts meleg fogadtatásra. Éppen elég nehéz megküzdeni azokkal a szőke kurvákkal a jattért – várd csak ki, amíg a lányok meglátják a rikító kis seggedet.

– Nem akarok táncolni – mondta Nadia.

– Hát, nem tudom, mit keresel, de itt nem fogod megtalálni. – Csöcsi közelebb hajolt hozzá. – Tudtad, hogy átlátszó a szemed? Úgy érzem, mintha egyenesen keresztül tudnék nézni rajta. De nincs semmi a túloldalon, csak szomorúság. – Belenyúlt a zsebébe, és kihúzott belőle egy maroknyi gyűrött egydollárost. – Nincs itt semmi keresnivalód. Menj le a Kövér Charlie-ba, és vegyél magadnak valamit enni. Gyerünk!

Nadia habozott, de aztán Csöcsi a tenyerébe ejtette a bankókat, és ökölbe hajlította az ujjait felettük. Talán megtehetné, eljátszhatná, hogy megszökött otthonról, és talán valamilyen szempontból ez is volt az igazság. Az apja sosem kérdezte meg, merre járt. Esténként, amikor hazaért, az apját mindig a karosszékében találta. Éppen a tévét nézte az elsötétített nappaliban. Mindig meglepettnek tűnt, amikor Nadia kinyitotta a bejárati ajtót, mintha észre sem vette volna, hogy a lánya addig nem volt otthon.

A KÖVÉR CHARLIE-BAN NADIA AZ EGYIK HÁTSÓ BOKSZBAN ÜLT, és éppen a menüt lapozgatta, amikor Luke Sheppard – a derekára tekert fehér kötényben, izmos mellkasán feszülő fekete Kövér Charlie-s pólóban – kilépett a konyhából. Éppen olyan jóképű volt, mint arra Nadia a vasárnapi iskolából emlékezett, csakhogy közben férfivá serdült. A bőre bronzos volt, a válla széles, kemény vonalú állkapcsát pedig borosta fedte. És most sántított, látszott, hogy kicsit jobban

terheli a bal lábát, de lépteinek sutaságától, egyenetlen ritmusától és gyengédségétől Nadia csak még jobban kívánta. Az anyja egy hónapja halt meg, és mindenkihez vonzódott, aki kimutatta a fájdalmát, úgy, amire ő képtelen volt. Még csak nem is sírt a temetésen. A halotti toron számtalan vendég fejtette ki neki, milyen jól viseli magát, mire az apja átkarolta a vállát. Ő maga a padra roskadt a mise alatt, a válla pedig némán rázkódott. Férfiasan sírt, de attól még sírt, és akkor először Nadiában felmerült, hogy lehet, erősebb, mint az apja.

A belső fájdalomnak belül is kellett maradnia. Milyen furcsa is lehet, ha az embernek úgy fáj valami, hogy az látszik, hogy azt nem lehetett elrejtteni. Az étlap hajtókájával játszadozott, amíg Luke oda-sántikált a bokszához. Nadia, és mindenki más az Upper Roomban, végignézte, hogyan is ért véget a fiú nagy reményű második szezonja az előző évben. Egy egyszerű visszarúgás, egy rossz fellökés, és a lába máris eltört, a csont egyszerűen átvágta a bőrt. A kommentátorok azt mondták, szerencséje van, ha ezek után rendszeren fog majd tudni járni, nemhogy lejátsszon még egy meccset, úgyhogy senki sem lepődött meg, amikor a San Diego-i Állami Egyetem visszavonta az ösztöndíját. Viszont Nadia azóta nem találkozott Luke-kal, hogy a fiú kikerült a kórházból. Lelki szemei előtt még mindig azt látta, ahogy a fiú a kórházi ágyban fekszik, körbevéve a gondoskodó nővérekkel, miközben bekötözött, felpolcolt lába az ég felé néz.

– Mit keresel itt? – kérdezte Luke-tól.

– Itt dolgozom – felelte a fiú, majd felkacagott, de a nevetése keménynek hangzott, mint amikor egy szék lábát hirtelen végighúzzák a padlón. – Hogy vagy?

Luke nem nézett rá, csak a jegyzettömbjét lapozgatta, úgyhogy Nadia tudta, hogy hallott már az anyjáról.

– Éhes vagyok – mondta a lány.

– Így vagy? Éhesen?

– Kaphatnék egy adag rákfalatot?

– Inkább ne. – Luke levezette a lány ujját a laminált étlapon, egészen a nachosig. – Tessék. Ezt kóstold meg.

A keze gyengéden simult a lányéra, mintha csak olvasni tanította volna, végigvezetve az ujját az ismeretlen szavak alatt. Luke mellett hirtelen végtelenül fiatalnak érezte magát, pont úgy, mint két nappal később, amikor visszatért a fiú egyik asztalához, és megpróbált rendelni egy margaritát. Luke nevetve maga felé fordította Nadia hamis személyijét.

– Ugyan már! – mondta. – Mennyi idő is vagy, tizenkettő?

Nadia összehúzta a szemét.

– Baszódj meg! – morogta. – Tizenhét vagyok.

A mondat kicsit büszkére sikeredett, mire Luke ismét felnevetett. Még a tizennyolc is – márpedig Nadia augusztus végén töltötte be a tizennyolcat – fiatalnak tűnt volna neki. A lány még mindig középiskolába járt. Luke huszonegy volt, és már járt egyetemre, igazi egyetemre, nem csak valami helyi főiskolára, ahol mindenki ellébecolt egy pár hónapot az érettségi után, mielőtt nekiállt volna munkát keresni. Nadia öt egyetemre is jelentkezett, és amíg várta a válaszukat, addig Luke-ot kérdezgette az egyetemi életről, mint hogy például a kollégiumi zuhanyzók tényleg olyan undorítóak-e, amilyenek elképzeli, meg hogy az emberek tényleg zoknikat húznak-e a kilincsre, ha egy kis nyugalmat akarnak. Luke mesélt neki a meztelen maratonokról meg a habpartikról, arról, hogyan hozza ki a legtöbbet a tandíjba foglalt étkezésekből, meg hogy hogyan szerezzen pár extra percet a vizsgákon azzal, hogy úgy tesz, mintha valami tanulási nehézsége lenne. Luke tudott dolgokat és ismert lányokat, egyetemistákat, akik magas sarkúban és nem edzőcipőben jártak órára, akik

válltáskát cipeltek hátizsák helyett, és akik azzal töltötték a nyarat, hogy a Qualcommnál vagy a California Bank & Trustnál gyakorkodtak, nem csak gyümölcslevet facsartak a mólón. Nadia elképzelte, ahogy egyetemre megy, hogy ő is egy lesz ezek közül a szofisztikált lányok közül, meg hogy Luke majd meglátogatja kocsival, vagy, hogyha esetleg másik államban menne egyetemre, majd elrepül hozzá, hogy meglátogassa a tavaszi szünetben. Luke nevetett volna, ha tudja, Nadia hogyan képzelte bele az életébe. Gyakran cukkolta őt, például amikor Nadia rászokott, hogy a Kövér Charlie-ban írja a háziját.

– A francba! – mondta a fiú, ahogy átlapozta Nadia számtankönyvét. – Tiszta kocka vagy.

Nem volt az, tényleg nem, de könnyen ment neki a tanulás. Az anyja régen csipkelődött is vele miatta – biztos jó lehet az agya, mondta mindig, amikor Nadia hazavitt egy ötös dolgozatot, amire csak előző este állt neki tanulni. Nadia tartott tőle egy kicsit, hogy az emelt szintű órái majd elriasztják Luke-ot, de tetszett neki, hogy a lány ilyen okos. Látod ott azt a lányt, mondta a mellette elhaladó pincérnek, ő lesz az első fekete elnöknő, csak figyelj. Minden egyes fekete lánynak, aki csak egy kicsit is tehetséges volt, ezt mondták. De Nadia szerette hallgatni, ahogy Luke vele hengeg, azt meg még jobban, amikor a fiú a tanulás miatt cukkolta. Nem úgy kezelte, mint az iskolában mindenki. Ott vagy kikerülték, vagy úgy beszéltek vele, mintha valami törekeny kis teremtes lenne, akit egyetlen durva szó választ el attól, hogy összetörjön.

Egy februári estén Luke hazavitte őt kocsival, mire Nadia behívta. Az apja éppen egy hétvégi, férfiakkal rendezett vallási találkozón volt, úgyhogy a ház sötét és néma volt, amikor bementek. Nadia meg akarta kínálni Luke-ot egy itallal – a filmekben mindig ezt

teszik a nők, a férfi kezébe adnak egy szögletes poharat, amiben valami sötét és férfias kavarog –, de a holdfényben megcsillanó vitrinben nem volt semmi alkohol. Luke nekiszorította őt a falnak, és megcsókolta.

Nadia nem mondta neki, hogy számára ez az első alkalom, de a fiú így is tudta. Az ágyban fekve háromszor is megkérdezte Nadiától, hogy abba akarja-e hagyni. A lány mindannyiszor nemmel felelt neki. A szex fáj, és Nadia akarta, hogy fájjon. Azt akarta, hogy Luke legyen az ő külső fájdalma.

Tavasza már tudta, hogy Luke mikor végez a munkával, mikor találkozson vele a kihalt parkoló sarkában, ahol két ember kettesben lehet. Tudta, hogy melyik estéi szabadok, és azokon az estéken a fülét hegyezve hallgatta, ahogy a fiú kocsija végiggaraszol az utcájukon, mire lábujjhegyen elosont az apja szobájának csukott ajtaja előtt. Tudta, hogy melyik napokon van esti műszakban, és olyankor becsempészte őt a házba, még mielőtt az apja hazatért volna a munkából. Tudta, hogy Luke azért hordott egy számmal kisebb munkapólót, mert az segített neki több juttot szerezni. Tudta, hogy amikor egyetlen szó nélkül huppant le az ágya szélére, akkor már előre tartott a hosszú műszaktól, úgyhogy ilyenkor Nadia sem beszélt, csak lehúzta a fiúról a szűk pólót, és végigsimította kezével a széles vállát. Tudta, hogy attól, hogy egész nap talpon van, Luke lába jobban fáj, mint azt valaha is hajlandó lenne beismerni, és néha, mikor a fiú aludt, Nadia némán bámulta a térde felé mászó, vékony heget. A csontok, csak úgy, mint minden más, erősek, amíg nem történik valami.

Nadia azt is tudta, hogy a Kövér Charlie teljesen kihalt az ebéd és a happy hours közt, úgyhogy miután a terhességi tesztje pozitív lett, odabuszozott, hogy elmondja Luke-nak.

– BASSZA MEG! – Ez volt az első dolog, ami kiszaladt a fiú száján.

Aztán:

– Biztos vagy benne?

Aztán:

– De *biztos* biztos vagy benne?

Aztán újra:

– Bassza meg!

Az üres Kövér Charlie-ban Nadia addig áztatta a sült krumpliját a ketchupban, amíg az puha és ázott nem lett. Hát persze hogy biztos volt. Nem aggasztotta volna Luke-ot ezzel az egésszel, ha nem lett volna teljesen biztos a dolgában. Napokon keresztül szuggerálta magát, hogy vérezzen, egyetlen cseppért, csak egyetlen kis cseppecskéért könnyögött, de helyette nem látott mást, csak a bugyija tökéletes fehérségét. Úgyhogy aznap reggel elbuszozott egy ingyenes terhességi klinikára a városon kívül, egy kis szürke kockaépülethez, ami egy pláza közelében állt. Az előtérben a recepció alig látszott ki egy sornyi műnövény mögül, ahogy a váró felé irányította Nadiát. Nadia csatlakozott egy maroknyi fekete lányhoz, akik alig pillantottak rá, ahogy leült egy lila rágógumilufit fújó, duci lány és egy rövid szárú kertésznadrágot viselő lány közé, aki éppen a telefonján tetrisezett. Egy kövér, fehér tanácsadó, akit Doloresnek hívtak, hátravezette Nadiát, és leültette egy olyan aprócska bokszban, hogy a térdük összeért.

– Na szóval, van bármi okod azt feltételezni, hogy terhes lehetsz?
– kérdezte Dolores.

Buggyos, szürke pulcsit viselt, rajta pamutbáránycákkal, és úgy beszélt, mint egy óvónő, mosolyogva, a mondatait finoman felkerekítve fejezve be. Biztos idiótának nézte Nadiát – egy újabb fekete lánynak, aki túl hülye volt ahhoz, hogy ragaszkodjon a gumihoz. Csakhogy

ők Luke-kal használtak gumit. Legalábbis a legtöbbször használtak... Nadia ekkor hirtelen hülyének érezte magát, amiért olyan jól elvult a többé-kevésbé biztonságos szexuális életükkel. Neki kellett volna okosnak lennie. Fel kellett volna fognia, hogy elég egyetlen ballépés, és a jövőjét máris kiragadhatják a keze közül. Ismert terhes lányokat. Láta, hogyan totyognak végig az iskola folyosóin a szűk trikójukban meg a pulcsijukban, ami megfeszült a hasukon. A fiúkat sosem látta, akik így hagyták őket – a fiúk nevét mindig homály fedte, éppen olyan megfoghatatlan volt, mint a pletyka maga. Nadia azonban sosem tudta kiverni a fejéből a lányokat meg a nagy hasukat, ami ott bimbózott előtte.

Neki aztán tényleg okosabbnak kellett volna lennie. Ő volt az anyja ballépése.

A boksztúrloldalán Luke az asztal fölé hajolt, és úgy feszítgette az ujjait, mint amikor a kispadon ült egy-egy meccs alatt. Kilencedikes korában Nadia több időt töltött azzal, hogy Luke-ot figyelje, mint hogy a csapatot nézze a pályán. Elképzelte, vajon milyen érzés lenne, ha az a kéz őt érintené.

– Azt hittem, éhes vagy – mondta Luke.

Nadia egy újabb sült krumplit dobott a kupacra. Egész nap egyetlen falatot sem evett – olyan sós ízt érzett a szájában, mint mindig, mielőtt hányt volna. Kilépett a lábujjközös papucsából, és csupasz lábfejét a fiú combjára helyezte.

– Szarul érzem magam – mondta.

– Szeretnél valami mást?

– Nem tudom.

Luke ellökte magát az asztaltól.

– Hadd hozzak neked valamit...

– Nem tarthatom meg – mondta Nadia.

Luke, félig még a bokszban, megdermedt.

– Nem tarthatom meg a babát – mondta. – Nem lehetek valaki kibaszott anyja, egyetemre fogok menni, az apám meg...

Képtelen volt rávenni magát, hogy hangosan is kimondja, amit akar – az *abortusz* szó olyan ocsmánynak és mechanikusnak tűnt –, de Luke megértette, nem igaz? Ő volt az első ember, akinek szólt, amikor megkapta a felvételi értesítő e-mailjét a Michigani Egyetemtől – a fiú még azelőtt a karja közé kapta, hogy Nadia befejezhette volna a mondatot, és majdnem összeroppantotta őt. Meg kell értenie, hogy Nadia nem szalaszthatja el ezt a lehetőséget, az egyetlen lehetőségét, hogy elszabaduljon otthonról. Ez volt az esélye arra, hogy elhagyhassa a néma apját, akinek a mosolya még csak el sem ért a szeméig, amikor Nadia megmutatta neki az e-mailt, aki viszont – Nadia tudta – boldogabb lenne, ha a lánya elmenne, és nem lenne ott, hogy emlékeztesse őt arra, mit is veszített. Nadia nem hagyhatta, hogy ez a baba ehhez a helyhez szögezzé, pont most, amikor esélyt kapott arra, hogy elszökhessen.

Ha Luke meg is értette, nem mondta. Először semmit sem mondott, csak visszazuhant a bokszba, a mozdulatai hirtelen lassúak és nehézkesek lettek. Abban a pillanatban még idősebbnek tűnt Nadia szemében; borostás arca fáradt és meggyötört lett. Luke a lány csupasz lába után nyúlt, és az ölébe húzta.

– Oké – mondta Luke, aztán még egyszer, lágyabban –, oké. Mondd, hogy mit tegyek!

Nem próbálta elérni, hogy Nadia meggondolja magát. A lány értékelte ezt, bár egy része azért abban reménykedett, hogy a fiú majd előáll valami régi vágású és romantikus tettel, például felajánlja, hogy elveszi feleségül. Persze soha nem egyezett volna bele, de attól még jólesett volna neki, ha Luke megpróbálja. Helyette azonban

a fiú csak annyit kérdezett, hogy mennyi pénzre lesz szüksége. Nadia idiótának érezte magát – még csak eszébe sem jutottak olyan gyakorlatias dolgok, mint hogy ki kell fizetni a beavatkozást –, de Luke megígérte, hogy előteremti a pénzt. Amikor másnap átnyújtott neki egy borítékot, Nadia megkérte őt, hogy ne várja meg a klinikán. Luke megdörzsölte Nadia tarkóját.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Igen – felelte a lány. – Csak gyere értem utána.

Rosszabbul érezte volna magát, ha közönsége is van. Kiszolgáltattabbnak. Luke látta már őt meztelenül – behatolt a testébe –, de az, hogy lássa őt félni, olyan intimitást jelentett, amit Nadia képtelen lett volna elviselni.

A BEAVATKOZÁS REGGELÉN Nadia elbuszozott a belvárosi abortusz-klinikára. Már vagy tucatszor elhaladt mellette – jellegtelen, világosbarna épület volt, ami megbújt egy Bank of America-fiók árnyékában –, de soha még csak bele sem gondolt, hogyan is festhet belülről. Ahogy a busz a part felé haladt, Nadia kibámult az ablakon, és steril, fehér falakat, tálcára fektetett, éles eszközöket és buggyos pulcsis, kövér recepciósokat képzelte maga elé, akik síró lányokat terelgetnek a váróba.

Ehelyett azonban az előtér nyitott és világos volt, a falakat valamilyen krémes színre festették, aminek biztos valami olyan flancos neve van, mint a *tópszín* vagy az *okker*; a tölgyfa asztalokon pedig a kupacokba rendezett magazinok mellett kagylókkal teli, kék vázák álltak. Az ajtótól legtávolabb eső széken ülve Nadia úgy tett, mintha a *National Geographicot* olvasná. Mellette egy vörös hajú lány motyogott, ahogy megküzdött a keresztretjvényével; a pasija görnyedten

ült mellette, és a telefonját bámulta. Ő volt az egyetlen férfi a váróban, úgyhogy lehet, a vöröske felsőbbrendűnek érezte magát a többiekénél – mintha őt jobban szeretnék –, mert a pasija csatlakozott hozzá, bár nem úgy tűnt, mintha túlságosan odaadó pár lenne, nem is szólt hozzá vagy fogta a kezét, mint ahogy azt Luke tette volna. A helyiség túloldalán egy szűk, sárga ruhát viselő, fekete lány a farmerdzsekije ujjába szipogott. Az anyja, egy nagydarab nő, akinek egy lila rózsza volt a karjára tetoválva, a karját keresztbe téve ült mellette. Dühösnek tűnt, vagy talán csak aggódónak. A lány úgy tizennégynek nézett ki, és minél hangosabban szipogott, mindenki más annál elszántabban próbált rá sem nézni.

Nadiában felmerült, hogy ír egy üzenetet Luke-nak. *Itt vagyok. Jól vagyok.* De éppen akkor kezdődött a műszakja, és valószínűleg már így is éppen eléggé aggódott. Nadia lassan lapozgatta a magazint, a tekintete el-elkalandozott az oldalakról a szőke recepcióásra, aki mosolyogva beszélt a headsetjébe, a kinti forgalomra, a mellette álló, kagylókkal teli, kék vázára. Az anyja gyűlölte a tengerpartot – mindenütt francos homok meg cigicsikkek –, de imádta a kagylókat, úgyhogy valahányszor csak lementek a partra, mindig azzal töltötte a délutánt, hogy a víz mentén sétálgatott, és le-lehajolt, hogy kihámozza a kagylókat a nedves homokból.

– Megnyugtatnak – mondta egyszer. Az ölében szorongatta Nadiát, és lassan elfordította a kezében tartott kagylót, mire feltárult annak belseje. A kagyló levendulalilán és zölden csillogott.

– Turner?

Az ajtóban álló, őszülő rasztahajú, fekete ápolónő egy fém csiptetőtábláról olvasta fel a nevét. Nadia magához vette a táskáját. Érezte, ahogy a nő szemügyre veszi őt, a tekintete végigsiklik a vörös blúzában, a szűk farmerján és a fekete magas sarkúján.

– Valami kényelmesebben kellett volna jönnöd – mondta az ápolónő.

– Nekem ez kényelmes – mondta Nadia. Hirtelen megint tizenháromnak érezte magát, ahogy ott áll az igazgatóhelyettes irodájában, és éppen kioktatják a ruházata miatt.

– Úgy értem, melegítőnadrágban – mondta az ápoló. – Valakinek mondania kellett volna, amikor hívtál.

– Mondták is.

Az ápoló megrázta a fejét, és elindult a folyosón. Ellentétben a vidám, fehér ápolónőkkel, akik rózsaszín műtőruhában és gumicipőben csoszogtak végig a folyosón, ez a nő kimerültnek tűnt. Mintha már annyi mindent látott volna, hogy többé semmi nem lepné meg, még egy nagyszájú, bolondos ruhát viselő lány sem, aki annyira egyedül van, hogy senkit sem talált, aki eljött volna vele, hogy üljön mellette a váróban. Nem, nem volt semmi különleges egy ilyen lányban – sem a jó jegyei, sem a csinossága. Csak egy újabb fekete lány volt, aki bajba keveredett, amiből éppen most próbált kimászni.

Az ultrahangos helyiségben a technikus megkérdezte Nadiát, hogy szeretné-e megnézni a képernyőt. Nem kötelező, mondta, de egyes nőknek ez segít lezárást találni. Nadia nemmel felelt neki. Egyszer hallott egy tizenhat éves lányról, aki az ő gimijébe járt, és aki a tengerparton hagyta a babáját. A lányt letartóztatták, amikor visszament, hogy elmondja egy zsarunak, hogy látott ott egy babát, a zsaru meg rájött, hogy a gyerek a lányé. Nadia mindig is kíváncsi volt rá, hogy miből jött rá. Talán a rendőrkcsoi reflektorának fényében meglátta, hogy vér csorog le a lány belső combján, vagy megérezte a mellbimbójából csöpögő tej illatát. Vagy lehet, hogy valami teljesen másból. Abból, amilyen óvatosan a lány átnyújtotta a babát, a törődésből a

tekintetében, amikor kisöpörte a kicsi pelyhes hajából a homokot. A fickó talán látta, még úgy is, ahogy éppen hátrál tőle, az anyai szeretetet, ami aranyszál módjára húzódott a lány és a magára hagyott baba közt. Valami elárulta a lányt, de Nadia nem fogja ugyanezt a hibát elkövetni. Nem fog visszatérni. Nem fog habozni, és nem fogja megengedni magának, hogy megszeresse vagy akár csak megismerje a kicsit.

– Csak csinálja már! – mondta.

– Mi van, ha több magzat van? – kérdezte a technikus, ahogy székelével odagurult Nadiához. – Tudod, ikrek, hármás ikrek...

– Miért akarnám tudni?

A férfi megrántotta a vállát.

– Van, aki tudni akarja.

Nadia már így is túl sok mindent tudott a babáról, például azt, hogy fiú. Még túl korai lett volna megmondani, de érezte a kicsi idegenségét a testében, valamit, ami ő maga volt, ám mégsem. Egy férfias jelenlétet. Egy kisfiút, aki Luke dús haját és hunyorgó mosolyát örökölné. Nem, erre sem gondolhatott. Nem engedhette meg magának, hogy Luke miatt szeresse a kicsit. Úgyhogy amikor a technikus megpörgette az érzékelőfejet abban a kék zselé-izében a hasán, Nadia elfordította a fejét.

Egypár pillanattal később a technikus megdermedt, és megállította az érzékelőt a lány köldöke felett.

– Hah – mondta.

– Mi van? – kérdezte Nadia. – Mi történt?

Talán nem is terhes. Az előfordulhat, nem igaz? Talán a teszt tévedett, vagy talán a baba megérezte, hogy nem akarják. Talán magától feladta.

Nadia nem tudta megállni – a képernyő felé fordult. A képernyőn egy kiszélesedő sáv homályos, fehér fény látszott, annak a közepén pedig egy fekete, ovális forma, a közepén egyetlen, fehér pöttyel.

– A méhed tökéletesen gömbölyű – mondta a technikus.

– És aztán? Ez mit jelent?

– Nem tudom – felelte. – Azt, hogy szuperhős vagy, talán.

A technikus felkuncogott, majd tovább forgatta az érzékelőt a gélben. Nadia nem tudta, mire is számított, mit fog látni az ultrahangon – egy homlok ívét, talán egy pocak körvonalát. Nem ezt a fehér valamit, aminek olyan a formája, mint egy babnak, és ami elég kicsi ahhoz, hogy elfedje a hüvelykujjával. Mégis hogyan lehet ez a kicsi, fényes pötty egy élet? Mégis hogyan lehetséges, hogy valami, ami ilyen kicsi, az ő életének a végét jelentse?

Amikor visszatért a váróba, a farmerdzsekis lány zokogott. Senki sem nézett rá, még a kövér nő sem, aki mostanra már egy székkal arébb ült tőle. Nadia tévedett – ez a nő nem lehet a lány anyja. Egy anya közelebb húzódna egy síró gyerekhez, nem távolabb tőle. Nadia anyja átölelte volna, és saját testébe szívta volna a lány könnyeit. Ringatta volna, és addig el sem eresztette volna, amíg a nővér újra nem szólítja a nevét. Ez a nő azonban csak odanyúlt, és belecsípett a síró lány combjába.

– Hagyd már abba! – szólt rá. – Felnőtt akartál lenni? Na, most már felnőtt vagy.

A BEAVATKOZÁS CSAK TÍZ PERCIG TART, mondta neki a rasztahajú nővér. Rövidebb, mint egy sorozatepizód a tévében.

A hűvös műtőben Nadia az elé függesztett képernyőt bámulta, amin a világ különböző tengerpartjainak képei villogtak. Felette a

hangszórókból meditációs zene szólt – klasszikus gitár, alatta pedig a hullámok moraja –, és tudta, hogy azt kellett volna tettetnie, hogy egy trópusi szigeten fekszik, a teste nekifeszül a fehér homoknak. Azonban amikor a nővér az arcára illesztette az altatómaszkot, és azt mondta neki, számoljon el százig, nem tudott másra gondolni, csak is a lányra, aki a homokban hagyta a babáját. Talán a tengerpart természetesebb hely otthagyni egy babát, akit nem nevelhettél fel. Az ember csak leteszi a homokba, és reméli, hogy valaki majd rátalál – egy idős pár az esti sétája közben, egy járőröző rendőr, aki üres sörösrekeszeket pásztáz végig a zseblámpájával. De ha mégsem, ha senki sem találná meg a babát, akkor meg visszatérne az első otthonába, egy óceánba, ami olyan, mint az is, ami az anyja testében él. A víz kiömlene a partra, a karjaiba kapná a kicsit, és álomba ringatná.

LUKE NEM JÖTT EL ÉRTE, MIUTÁN VÉGEZTEK.

Egy órával azután, hogy Nadia felhívta őt, már ő volt az egyetlen lány, aki a lábadozóban várakozott, összegömbölyödve egy túltömött, rózsaszín fotelban, egy melegítőpárnát szorítva a görcsölő hasára. Egy órán keresztül bámult bele a szoba félhomályába, mialatt képtelen volt kivenni a többiek arcát, bár el tudta képzelni, hogy azokén is éppen olyan üres kifejezés ült, mint a sajátján. Talán a sárga ruhás lány a saját foteljának karfájába sírt. Vagy lehet, hogy a vörös hajú csak csinálta tovább a keresztrejtvényét. Talán már korábban is átesett ezen, vagy már volt gyereke, és nem tudott volna többet nevelni. Vajon könnyebb ez az egész, ha már van az embernek gyereke? Mint amikor illedelmesen visszautasítod a repetát, mert már tele vagy?

Mostanra a többiek már elmentek, Nadia pedig ismét előhúzta a telefonját, hogy harmadszor is felhívja Luke-ot, mikor is a rasztahajú

ápoló odahúzott hozzá egy fémszéket. A kezében egy papírtányéron egy pár szem sós kekszet és egy kis dobozos almalevet tartott.

– Egy ideig még nagyon fogsz görcsölni – mondta. – Csak melegítsd a hasadat, aztán majd elmúlik. Van otthon melegítőpárnád?

– Nincs.

– Akkor csak melegíts fel egy törülközőt. Az is pont olyan jól működik.

Nadia reménykedett benne, hogy majd kap egy másik ápolót. Végignézte, ahogy a többi nővér végiglejt a szobán, hogy a saját páciensét tutujgassa, rájuk mosolyogjon, a kezüket szorongassa. De a rasztahajú nővér csak a tányért rázogatta az irányába.

– Nem vagyok éhes – mondta Nadia.

– Enned kell. Nem engedhetlek el, ha nem eszel.

Nadia felsóhajtott, és elvett egy kekszet. Hol van már Luke? Elege volt ebből a nővérből, a ráncos bőréből és a rezzenéstelen tekintetéből. A saját ágyában akart feküdni, beletekerve a pokrócába, a fejét Luke mellkasán nyugtatva. Luke csinálna neki levest, és addig filmeznének a laptopján, amíg Nadia el nem alszik. Luke megcsókolná, és azt mondaná neki, hogy bátor volt. Az ápolónő szétnyitotta, majd újra keresztbe rakta a lábát.

– Válaszolt már a barátod? – kérdezte.

– Még nem, de jön – felelte Nadia.

– Van valaki más, akit felhívhatnál?

– Nincs senki másra szükségem, Luke el fog jönni.

– Dehogy jön, babám – mondta az ápoló. – Van valaki más, akit felhívhatnál?

Nadia felpillantott; megdöbbenett, hogy az ápoló ennyire biztos volt benne, hogy Luke nem fog eljönni, de még ennél is jobban felzaklatta, hogy azt mondta, *babám*. A pihe-puhán kiejtett *babám*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mintha még az ápolót is meglepte volna, mintha csak úgy kicsúszott volna a száján. Pont, mint a beavatkozás után, amikor, kábult állapotában, Nadia az ápoló homályos arcába nézett, és olyan édesen azt mondta, hogy „Anyu?“, hogy a nővér majdnem igennel felelt.